

ת"פ 33874/07/12 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו זניד, גהאד אבו זניד

בית משפט השלום בראשון לציון

18 מרץ 2014

ת"פ 33874-07-12 מדינת ישראל נ' אבו זניד(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. מוחמד אבו זניד (עציר)
2. גהאד אבו זניד (עציר)
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

הנאשם מס' 2 באמצעות שב"ס

ב"כ הנאשם 2 עו"ד יערה זנו מיארה - משרד עו"ד אבנר שמש

גזר דין

ביחס לנאשם מס' 2

הנאשם הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

על-פי עובדות כתב האישום בתאריך 15.07.12 בסמוך לשעה 19:00 שהה הנאשם, שהינו תושב האזור, ברח' העצמאות בראשון לציון ללא אישור שהייה כדין בישראל.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש ביקשה המאשימה לזקוף לחובת הנאשם בראש ובראשונה את עברו הפלילי של הנאשם, אשר הורשע ב-3 הזדמנויות שונות בעבר בעבירות של שהייה בלתי חוקית, כשלחלקן אף נילוו עבירות נוספות. בגין הרשעותיו אלו של הנאשם נגזרו עליו, בין היתר, עונשי מאסר בפועל, האחד לתקופה של 3 חודשים, השני לתקופה של 9 חודשים והשלישי לתקופה של 6 חודשים.

עמוד 1

ב"כ המאשימה ביקשה להדגיש כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו כאשר מאסר על תנאי בן 6 חודשים תלוי ועומד כנגדו.

בנסיבות הללו סבורה ב"כ המאשימה כי התנהגותו של הנאשם משקפת דפוס אשר מלמד זלזול בריבונותה של מדינת ישראל.

ב"כ המאשימה טענה, כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם נע בין חודש לשישה חודשי מאסר בפועל, תוך שהפנתה לפסיקה של בתי המשפט המחוזיים בענין זה, וביניהם גזרי הדין בענין עטאללה (ע"פ מח' נצרת **41708-07-12 מד"י נ' עטאללה**) ובענין גבור (עפ"ג מח' מרכז

57019-07-12 מד"י נ' פארס גבור).

ב"כ המאשימה טענה, כי עונשים קצרים שהושתו על הנאשם בעבר לא היה בהם די על מנת להעמידו על חומרת מעשיו. בנסיבות הללו אין מנוס מהשמתו של הנאשם מאחורי סורג ובריח למשך תקופה ממושכת לצורך הגנה על תושבי ואזרחי מדינת ישראל ושמירה על ריבונותה של המדינה.

מכל האמור עתרה ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 5 חודשים, עונש המצוי ברף הגבוה של המתחם, להפעיל את המאסר על תנאי בן ששת החודשים, התלוי ועומד כנגד הנאשם במצטבר, ולצד זאת להשית עליו קנס כספי בסך 2,000 ₪ ועונש מרתיע צופה פני עתיד.

ב"כ הנאשם מנגד, מיקד את הדיון בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. בענין זה פירט כי הנאשם הינו בן למשפחה נרדפת משעה שאביו סייע בעבר לכוחות הבטחון. על הרקע הזה נרצחו אביו ודודו, ושאר בני המשפחה מאויימים ונרדפים עד עצם היום הזה. לדבריו אך לאחרונה נורו יריות אל עבר בית אמו, בישוב יאטה, שעה שהוא ואחיו הגיעו לבקרה שם. בעקבות כך אף קיבל אחיו הצעיר של הנאשם אישור שהייה זמני מ"וועדת המאויימים".

לדברי הסנגור, ההכרה במצבו המורכב של הנאשם היא זו שהביאה לכך כי במסגרת הליכי מעצרו שוחרר הנאשם בתחילה למעצר בית בתחומי מדינת ישראל.

בנסיבות הללו סבור הסנגור, כי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם, שהינה דרגת אשם נמוכה, שעה שמדובר במי שנכנס למדינת ישראל מחמת מצוקת רדיפה בשטחים, מצדיקות קביעת מתחם שונה ומתון יותר מזה לו טענה התביעה.

בנוסף, ביקש ב"כ הנאשם לזקוף לזכות הנאשם את ההודיה, אשר לצד העובדה כי חסכה זמן שיפוטי יקר, מלמדת קבלת אחריות, חרטה והפנמה.

מכל האמור עתר הסנגור כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו מכוח סעיף 56 לחוק העונשין,

התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ויארץ את המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם.

לחילופין עתר כי יגזר על הנאשם עונש מאסר קצר ומידתי בחפיפה מלאה לעונש המאסר על תנאי שיופעל, כך שלכל היותר ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים.

ב"כ הנאשם ביקש להימנע מהשתת קנס על הנאשם, זאת בשים לב למצבה הכלכלי הדחוק של המשפחה, כמו גם לעובדה כי במסגרת הליכי מעצרו הורה בית המשפט על חילוט סכום של 5,000 ₪ שהופקדו ע"י הנאשם ובני משפחתו.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו. טען כי מבין שאסור לו להמצא בתחומי מדינת ישראל, אך עושה כן מכיוון שהינו מאויים. הנאשם הוסיף כי מעת לעת ניתנו לו ולאחיו אישורים ו/או צווי ביניים, שהתירו שהייתם בישראל וביקש את התחשבות ורחמי בית המשפט.

דין והכרעה

בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, נקבע על פי סעיף 40ג לחוק העונשין, כי יש לתת בכורה לעקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה.

לשם כך, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות, בהתחשב בערך המוגן - הוא שמירה על ריבונותה של המדינה ועל בטחונה, נקבע ע"י בית המשפט המחוזי במחוז צפון ובית המשפט המחוזי במחוז מרכז, כעונש מאסר הנע בין חודש לשישה חודשים (ראה ע"פ (מח'-נצרת) 41708-07-12 **מד"י נ' עטאללה**; ע"פ (מח'-מרכז) 57019-07-12 **מד"י נ' פארס**; עפ"ג (מח'-מרכז) 23956-03-13 **אימן אלהרוש נ' מד"י**; רע"פ 4088/13 **הדרי נ' מד"י**).

בית המשפט המחוזי נימק את מתחם העונש האמור והטעים כי אותם שוהים בלתי חוקיים כבר הוזהרו בעבר לבל יכנסו ארצה ללא היתר שהייה, ומשנכנסו בפעם נשוא הרשעתם הוכיחו כי הרחקתם בעבר לא הרתיעה אותם מלחזור ולהכנס לתחומי מדינת ישראל שלא כדין. משכך אין דרך להרתיעם ולהגן על האינטרס המוגן של שמירה על בטחון המדינה, אלא על-ידי הטלת מאסר לתקופה מינימאלית של חודש ימים.

דברים אלה יפים גם בעניינו של הנאשם שבפניי, אשר עומד לדין זו הפעם הרביעית בגין עבירת שהייה בלתי חוקית. כאשר לשתיים מהרשעותיו הקודמות בגין עבירה זו התלוו עבירות נוספות של הסעה שלא כדין ונהיגה ללא רישיון נהיגה.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי לפי טענת ההגנה, הכניסה ארצה שלא כחוק נובעת מסכנה ממשית שנשקפת לנאשם, בשל העובדה כי אביו סיע לכוחות הבטחון ועל רקע זה נרצח, ובניו הפכו "מאויימים" באזור מגוריהם.

אכן, ככל שמדובר בטענה מוצקה ומוכחת, הרי שעסקינן במי שנכנס לתחומי מדינת ישראל מחמת מצוקה. ככזה יכול ומידת אשמתו אינה מצויה בדרגת אשם גבוהה כמי שנכנס לצורך פגיעה בבטחון המדינה או כמי שנכנס לצורך ביצוע עבירות פליליות שונות, כגון עבירות רכוש, אלימות ועוד.

יחד עם זאת וחרף ההבנה שניתן לגלות למצוקה ולסיטואציה הבעייתית בה מצוי הנאשם לדבריו, אין בכך כדי הצדקה להפרת ריבונותה של מדינת ישראל פעם אחר פעם, והדרך להתמודד עם כך צריכה להיות במישור המנהלי מול הרשויות המתאימות ובהליך המתאים.

מכל האמור באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם לעבירה אותה ביצע הנאשם, בנסיבות ביצועה, נע בין מאסר בפועל בן מספר שבועות למאסר בפועל בן 6 חודשים.

ב"כ הנאשם עתר, כאמור, כי בית המשפט יתחשב בנאשם ובנסיבותיו האישיות המיוחדות ובנסיבות הללו יסטה ממתחם העונש ההולם לקולא ויורה על הארכת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם.

סעיף 40ד לחוק העונשין מתיר חריגה ממתחם העונש ההולם במקרים בהם בית המשפט השתכנע שיש סיכוי של ממש כי הנאשם השתקם או ישתקם.

במקרה שבפניי לא מצאתי נסיבות אישיות מיוחדות אצל הנאשם הנוגעות לשיקולי שיקום ואשר יש בהן כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם.

זו אף זו סבורני כי שיקול השיקום אינו כלל ממין הענין במקרה דנן.

בגזירת העונש המתאים לנאשם שבפניי, וכמצוות המחוקק בסעיף 40יא לחוק העונשין יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם שבפניי יליד שנת 1986 ולחובתו 3 הרשעות קודמות בעבירות זהות ונוספות בגין ריצה עונשי מאסר בפועל, לתקופות של 3 חודשים, 9 חודשים ו-6 חודשים.

בתאריך 31.10.11 נגזר דינו של הנאשם בבית משפט השלום ברחובות (ת"פ (רח') 36567-07-11 מד"י נ' אבו זניד) בגין עבירת שהייה בלתי חוקית.

בית המשפט, תוך שכיבד הסדר טיעון שגובש בין הצדדים, גזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים, שכלל הפעלת מאסר על תנאי בין 5 חודשים, שהיה תלוי ועומד כנגד הנאשם. כן השית עליו עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים, אשר הינו בר-הפעלה בתיק דנן.

עיננו הרואות כי בית המשפט ברחובות הפעיל את מידת החסד והרחמים בעניינו של הנאשם, עת אימץ את הסדר הטיעון המוצע, שהקל באופן משמעותי ביותר עם הנאשם. בגוזרו את הדין, התחשב בית המשפט בנסיבותיו האישיות של הנאשם

כפי שהובאו בפניו אז, עת נטען כי הנאשם נכנס ארצה לאור מצוקה כלכלית ופרנסת משפחתו, כי מצבו הבריאותי לא תקין, הוא סובל מבעיות בכליות ומועמד לניתוח.

והנה זמן לא רב לאחר שחרורו ממאסר זה ובעוד מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו, שב הנאשם ונכנס לתחומי מדינת ישראל, תוך שהוא שב ומפר באופן בוטה את ריבונותה.

בהקשר זה אוסיף ואציין כי תמוהה בעיני העובדה כי עובר לגזר דינו האחרון, המוזכר לעיל, לא נטענה ולו ברמז הטענה כי הנאשם שב ונכנס ארצה מטעמי רדיפה והיותו "מאויים".

עברו הפלילי של הנאשם מהווה איפוא שיקול לחומרא בשאלת מיקומו בתוך מתחם העונש ההולם.

מאידך, לקולא יש לזקוף לזכות הנאשם בראש ובראשונה את ההודיה שלצד העובדה כי חסכה זמן שיפוטי יקר מלמדת גם קבלת אחריות וחרטה, את גילו הצעיר, את נסיבותיו האישיות הקשות, מצבו הכלכלי הדוחק ואת מצבה המורכב של המשפחה כולה כעולה מדברי ההגנה.

מכל האמור ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לענין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים.

2. אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים שנגזר על הנאשם ביום 3.10.11 בת"פ 36567-07-11 (שלום רחובות).

המאסר על תנאי שהופעל ירוצה בחופף ובמצטבר לעונש המאסר בפועל שנגזר על הנאשם, כך שסך הכל ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 15.7.13 ועד 30.07.12, מ-24.10.13 ועד 31.10.13 וכן מיום 18.01.14 ועד היום.

3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על העבירה בה הורשע ו/או על כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

בנסיבות הענין, בשל תקופת המאסר הארוכה שהושתה על הנאשם, מצבו הכלכלי והעובדה שחולטו

כספים שהופקדו על-ידי הנאשם בתיק המעצר שנלווה לתיק זה, לא מצאתי לנכון לגזור על הנאשם

קנס כספי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ז אדר ב תשע"ד, 18/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר, שופטת

הוקלד על ידי חדווה ינר